

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ
Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

[Υπό τοσ 'Ισπανού' συγγραφέως 'Εμμ. Γονζαλές]

(Συνέχεια και τέλος)
— "Ω, βλέποντας αυτήν να πίσσχη τόσοσ από την πλεονεξίαν σου και σένα τόσο ανάνδρο να μὴν υποχωρήσ μπρός στο μαρτύριό της, νοιώθω γι' αυτή μιά αδελφική αγάπη και για σένα τό μεγαλείτερο μίσος.

— "Ο Γοντράν, χωρίς να κινήθῃ, άρχισε να γελάη σαρκαστικά και του ελεπε :
— "Αφέντη ύπηρέτη, δέν ταιριάζει στην άνατροφή μου και στην ευγένειά μου να μου μιλοῦν στον ένικόσ οι ύπηρέτες μου. Μου φαίνεται πως παραγνωρίζαμε.

— Μήπως νομίζεις ότι θα μπορούσῃς να καίξῃς εδώ τό ρόλο του ευγενούς; σά να ήσουν σέ πάργους και σ' άνάκτορα, του άπάντησε με περιφρόνησι ο Τερράλ. Φανού ευγενή; στην καρδίη, άν θέλῃς να σεβαστώ στο πρόσωπό σου τόν άπόγονο πικαία; κ' ένδόξου οικογενείας.

— Οι τρόποι σου δέν μου τό επιτρέπουν αυτή τή στιγμή, ό γενναίότερε των ύπηρέτων, του άποκριθήκε ο Γοντράν, όσεις φαινομενικά μιλούσε με ειρωνεία, ένφ μέσῃ του έβραζε ο θυμός.

— "Ενδόξε ευγενή, γιατί δέν προσκαλοῦσες του; άναριθμήτου; δούλους σου να σέ υπερασπισθῶν έναντίον των τίτλων και τής καταγωγής; του άπάντησε περιήφανα ο Τερράλ. "Αλλά άφου είσαι τόσο περιήφανος μάθε και να υποφέρῃς. "Εδώ, μπροστά στο θάνατο, είμαστε, στο ξανάλω, ίσοι. "Εγω δέ χρειάζομαι περισσότερο από σένα γιατί νοιώθω εὐπλαχίαν προς το άθωο και άγνό αυτό πλάσμα, ένφ εσύ, ό όποίος, είσαι υποχρεωμένος να τό προστατεύῃς, τό εγκαταλείπῃς σάν πρόσότης και το καταδικάζεις σά δήμιος.

— Βρίσῃ, αλλά δός μου τήν κολοκῦθα του ελεψυχρά ο Γοντράν. Τα μάτια τής 'Ελισαάβητ είχαν κλείσει. "Εξαντλημένη, καθώς ήτο, μόλις σάν όνειρο ήσθάνετο αυτή τή φιλονικεία.

— Τόπο, Δόν Γοντράν! "Αφῃσέ με να περάσω! φώναξε ο Τερράλ.

— "Οχι, του άπάντησε ο Τερράλ. θέλεις να μείνῃς μόνος σου κύριος του μεταλλείου! "Οχι, δέ θα γίνῃ αυτό. Η κολοκῦθα αυτή ελενε ή μόνη μου έλπίδα, ελενε ή ύπαρξή μου και θα στην πάρω!

— Τρελλά, με ήπειλεις κιόλας, ένφ έφερετε να με ίκετεύῃς.
— Να ίκετεύσω τόν ύπηρέτη μου! ελεπε ο Φαβιέ; αλλά ξέχασα εδώ μπρός στον κίνδυνο, καθώς, ελεπε, είμαστε ίσοι. Πρέπει όμως να ξέρῃς ότι δέν είμαι κανένας ανάνδρος. "Εμπρός λοιπόν, ό ίσχυρότερος, ό τολμηρότερος θα νικήσῃ!

Κι' άμέσως άρραξε τόν Τερράλ και τόν έσπρωξε να πέσῃ χάμο. Μ' όλον που δέν περιέμενε ο Τερράλ αυτή τήν επίθεση, κατώρθωσε να σταθῃ σά πόδια του, αλλά ο Γοντράν ελενε εν τῷ μεταξύ ανασύρει τό μαχαίρι και μέσα στην μανία του τό σήκωσε για να χτυπήσῃ τόν αντίπαλό του, ό όποίος όμως, με μιά επιδέξια κίνηση κατώρθωσε ν' άποφύγῃ τό χτύπημα και μόνον λίγο στο χέρι τόν έγδαρε τό μαχαίρι.

Τότε οι δυο άντρες έπέπεσαν ο ένας στον άλλον με λύσσα και κυλιόντουσαν άπάνω στην άμμο, χωρίς να βγάζουν λέξη ή στεναγμό.

Η 'Ελισαάβητ βλέποντας τή σκηνή αυτή ελενε παγώσῃ από τόν τρόμο και θέλησε να φωνάξῃ, μή ή φωνή έσβυσε στο λάρυγγά της.

— "Ιάκωβε, ελεπε ο Γοντράν μιά στιγμή που ή εξασθένειός του τόν έκανε ν' άφήσῃ τόν αντίπαλό του, ή γυναίκα αυτή θα πεθάνῃ σά λίγο. Τί κέρδος άν παρατείνῃς περισσότερο τήν άγωνία της; "Ας ποιῶμε έμεις τό νερό γιά να μπορούσῃμε να φτάσῃμε στο μεταλλείο.

— "Ω! φώναξε με φρίκη ο Τερράλ, εξακολουθῃ; ακόμα να σκέπτεσαι αυτό τό μεταλλείο, που θα τό χάριζα για μιά σταγόνα νερό. Με τά μάτια έξογκωμένα και με πρόσωπο πελιδνό ο Γοντράν στράφηκε προς τήν 'Ελισαάβητ και τής ελεπε :

— Κυρία, διάταξε λοιπόν αυτόν τόν άνθρώπο που σ' αγαπῃ και σέ ύπακούει, να μ' άφήσῃ να καταπορῶνω τή δίψα μου, γιατί άλλοτώς θα με δῆς να πεθαίνω.

— "Ω, δίψα! δίψα! ω! ναί, διαψά πολύ! ελεπε ή "Ελισαάβητ με φωνή παραλυμένη και άγωνιώδη.

Άκούοντας αυτά τό λόγια τής άγωνίας και του θανάτου ο "Ιάκωβος έννοιωσε να γεννάται μέσα του νέα δύναμις και άφου έδωσε μιά σπρωξιά στον αντίπαλό του και τόν έσπρωξε χάμο πήρε τήν κολοκῦθα και τήν έφερε σά κατάξερη χείλη τής 'Ελισαάβητ.

"Αλλά τήν στιγμή αυτή ο Φαβιέ, σηκωθεις οίχτηκε πίσω από τόν Τερράλ με τό μαχαίρι για να τόν χτυπήσῃ σάν όμο. Η 'Ελισαάβητ όμως, τότε έβγαλε μιά τρομερή κραυγή και ό "Ιάκωβος, έστρεψε πίσω και κατώρθωσε ν' άποφύγῃ τό χτύπημα, συγχρόνως δέ έπιασε τό Γοντράν για να του άφαιρέσῃ τό μαχαίρι, αλλά τήν ώρα που

έσφιγγε με δύναμι προς τό πίσω τό χέρι του Γοντράν, εκείνος άπεπειράθη να τό βυθίσῃ στο στήθος του Τερράλ. "Ο ύπηρέτης όμως κατώρθωσε να συγκρατήσῃ τό χέρι του αντίπαλου του και τό μαχαίρι, διαφυγόν του προορισμού του, έβυθίσθη στο στήθος του Γοντράν ό όποίος έπεσε καταγῃς νεκρός.

"Ο Τερράλ, βλέποντας έτσι τόν κύριο του, τά έχασε και άφησε να του πέσῃ από τά χέρια ή κολοκῦθα. "Αξαφνα άκούει μιά φωνή που του ελεγε:

— Σκότσες τόν άντρα μου!
Είταν ή φωνή τής 'Ελισαάβητ, που μέσα στον τρόμο της, ελενε κατωρθώσῃ να σηκωθῃ.

— "Αλλά μόνος του τρυπήθηκε, άπήνησεν ο Τερράλ. "Ηθελε να μου πάρῃ τήν κολοκῦθα, τήν όποία προορίζα για σάς.

Και συγχρόνως έσκυψε και πήρε τήν κολοκῦθα από χάμο.
— Σὺ είσαι, έπρόσθεσε ή 'Ελισαάβητ, ή αίτία του θανάτου του συζύγου μου, αλλά δέ μπορείς να σώσῃς και τή ζωή μου. Δέ θέλω να να ζωσ, δέ θέλω να τό νερό σου! Πεθαίνω!...

— Ξεχνάτε ότι είσθε μητέρα, κυρία, τής άπάντησε ο Τερράλ.
— "Ω, γιατί μου θύμησες τή κόρη μου; φώναξε ή 'Ελισαάβητ, που έκλονίστηκε κ' έπεσε στην άμμο. Ναί, άν πεθάνω δέ θα ξαναδώ πιά τό παιδί μου, ποτέ πιά! Τό δυστυχισμένο δέ θα έχῃ πιά μητέρα! "Ω! άν ζωσα, να μπορούσα να τό σφιξῃ στην άγκυλιά μου, να τό φιλήσω. "Ερημο; κ' άκενάς; μῆ; χωρίζουν, αυτοί όμως περνάωται, ένωδ ο θάνατος... "Αλλά νυχτῶνει πιά και ό ήλιος; γίνεται μαύρος. Τερράλ μιά στάλα νερό! Μιά στάλα νερό ελενε ή ζωή μου, πρέπει να ζωσ.

"Ο Τερράλ τής έδωσε τότε τήν κολοκῦθα, που αυτή όμως δέν ελενε τήν δύναμη να τή κρατήσῃ και γι' αυτό τήν έφερε σά χείλη τής δυστυχισμένης γυναίκας. "Αξαφνα όμως, έβγαλε μιά τρομερή κραυγή.

Η κολοκῦθα ήταν τρύπια στον πάτο και τό νερό που ελενε μέσα τό ελενε άπορροφήσει ή άμμο; και δέν έμεινε πιά ούτε σταγόνα.

"Ο Τερράλ έπιασε τότε με τά δυο του χέρια τό κεφάλι, σά να ελενε παραφρονήσῃ.

Η κ. Φαβιέ τόν έκοίταξε σά μάτια και του ελεπε γλυκά :
— Βλέπεις λοιπόν ότι ο θεός δέν εδοκεί να μῆς σώσῃ. Φύγε, φύγε, ένόφ σου μένον δυναμεις ακόμα, άλλως ή κατάρα του "Ακακία θα έκπληρωθῃ όλοτελώς.

"Ο Τερράλ τής άπάντησε :
— Δέ σῆς εγκαταλείπω, κυρία.
— Εάν τό θελήσω, πρέπει να γίνῃ—άπάντησε έπιτακτικά ή έτομοδιαντη— αισθάνομαι ακόμα ότι μου μένον ελάχιστε; στιγμές ζωῃς. Πήγαινε με λοιπόν κοντά στο Γοντράν. Πεθαίνοντας δίπλα του, θα ύποφέρω λιγώτερο.

"Ο Τερράλ ύπάκουσε. Η 'Ελισαάβητ εξακολουθῃσε :
— "Ακουσε τά τελευταία μου λόγια, Ιάκωβε. Σὺ ξέρεις πόσον ύποφέρω πεθόνοντας μακριά από τήν κόρη μου και με τή σκέψη ότι ποτέ δέν θα μῆθῃ πόσο τήν αγαπούσα. Λοιπόν, όρκίσου μου, ότι, άν βῃς ποτέ ζωντανός από τήν έρημο και μπορούσῃς να έκμεταλλευθῃ; το χρυσάφι αυτό που μῆς κατώρθωσε και γίνῃς πλούσιος, όρκίσου μου ότι θα πῆς στη Γαλλία, θα τή βῃς και να γίνῃς ο προστάτης της! Πέσ' της ότι πέθανα με τόνόμά της; σά χείλη μου.

"Ορκίσου μου, Ιάκωβε, ότι μόλις πλουτήσῃς...
— "Α! μου μιλάτε για πλοῦτο, ένφ σῆς βλέπω να πεθαίνετε, κυρία, τήν διακοψε ο Τερράλ.

"Ορκίσου μου, Ιάκωβε, ότι θα κάνῃς αυτό που σου ελεπα! έπέμενε εκείνη.

— "Ορκίζομαι, κυρία, να έκπληρώσω τῆς τελευταίας σας θελήσεις, άπάντησε μ' άλλωιωμένη φωνή ο ήμιδουλος.

— Και τώρα, ελεπε, πάρε τό χαρτοφυλάκιο από τήν τσέπη του Γοντράν, όπου θα βῃς; τήν εικόνα τής "Αλλισῃ και όλες τῆς αναγκαίες σημειώσεις για τόν Μάξ Βιρμάν, στον όποίο έχω έμπιστευθῃ τό παιδί μου.

"Ο "Ιάκωβος ύπάκουσε τρέμονεις.
Τότε ή 'Ελισαάβητ άνοιξε τά μάτια της, προσπάθησε να σηκώσῃ τό χέρι της και φηθῶρισε με φωνή ή όποία έσβυσε μαζί με τήν ψυχή της:

— Χαίρε, Ιάκωβε! "Αλλισῃ, "Αλλισῃ, Γοντράν...
"Ο "Ιάκωβος, έγονάτισε και σταύρωσε τά χέρια του μπρός στη δυστυχισμένη γυναίκα, που τά μάτια της έκλείσαν για πάντα...

